Peter Nagy, 46 let

Zpěvák, skladatel, textař, fotograf… Pochází z rodiny vojenského pilota. Snad i proto se narodil v Přerově. Sám pak vystudoval filozofii na UPJŠ. K hudbě se dostal až později – na gymnáziu. Na kytaru se naučil taky sám.

Profesor Indigo

Svoji hudebně profesionální kariéru nastartoval hitem Profesor Indigo. Dosud vydal 17 alb. Byl dvakrát bronzový, dvakrát stříbrný a jednou československý Zlatý slavík. Nedávno začal mít úspěch i jako fotograf. První velkou výstavu svých fotografií měl v Paláci Flóra před dvěma roky. Jednalo se o kolekci ženských aktů pod názvem Woman and Steel. Tím to všechno začalo. Byl osloven časopisem Playboy a následně vyhrál soutěž o autora obálky k padesátému výročí tohoto prestižního pánského magazínu. Zároveň mu vyšly fotografie v brazilské a ruské mutaci. Od té doby vystavuje prakticky nepřetržitě, včetně zahraničí. Cena za jednu jeho fotografii začíná na deseti tisících…

Na kus řeči

Když jsem nedávno o něm začal řeč s jiným populárním slovenským zpěvákem a jeho kamarádem Žbirkou, při vyslovení jména Peter Nagy Miro se jakoby zamyslel a bez mrknutí oka povídá: „Nagy, Nagy, to myslíte toho slavného fotografa?“

Co k tomu dodat… Že přes řevnivost, která panuje mezi fotografy, nás dva spřátelila právě společná vášeň pro focení a fotografii.

Peterovy fotografie jsou už pro něho typické. Zdá se, že našel svůj nezaměnitelný styl. A tak jsem se začal ptát: „Hlavním objektem zájmu tvého objektivu jsou bezesporu ženy. Nelze tedy pochybovat o tvém kladném vztahu k tomuto stvoření. Je tomu tak?“ Peter se zasměje svým pro ženy tak podmanivým úsměvem, a aniž by musel přemýšlet, odpovídá: „Žena se neustále směje, pláče, flirtuje... stále nám uniká. Fotka ženy je jako zmražená ryba. Konečně si tu krásu můžete prohlédnout zblízka.“ Trochu mě z toho příměru zamrazilo.

„Začínal jsem s automatikou, malým kompaktem.“

Fotografem od nedávna

Peter začal fotit teprve před pěti lety, jak sám přiznal, fotografování prý patřilo mezi jeho pubertální sny. „Začínal jsem s automatikou, malým kompaktem. Když jsem nafotil svou přítelkyni, fotka byla dobrá, ale až následně jsem si uvědomil, že to bylo proto, že ona byla krásná a aparát dokonalý. Takže moje zásluha veškerá žádná. A tak dnes fotím s přesvědčením, že nikdy nesmím uvěřit, že umím fotografovat. Naopak získávám čím dál tím větší pokoru k tomuto umění a obdivuji profesionály,“ říká s nehranou upřímností Peter, který šestým rokem žije s přítelkyní Monikou Hrabovčákovou, profesionální modelkou, bývalou Miss východní Čechy 2000. Ta s ním spolupracuje také jako vizážistka a občas je mu i modelem. Jak to, že zrovna jemu, zpěvákovi, se tak daří v tematice, která je ve fotografii „obehranou písničkou“? „Ale vždyť udělat dobrou fotku je to samé jako složit dobrou písničku. Vše je o nápadu. Na fotce mě lákalo, že já jako fotograf nemusím nastavovat svůj ksicht. (To Peter ještě netušil, co na něho chystám.) Ale stejně si myslím, že obě tyto branže jsou plné zbytečných emocí – jako závist, žárlivost, nenávist… Člověk pak musí investovat příliš mnoho energie do sebeobrany. Naštěstí jsem léty získal nadhled. Na to, abych si zachoval odstup, používám humor, nejvíc mi pomáhá dělat si ho sám ze sebe. Relaxací

je pro mě tvořivá činnost. Musím mít stále pocit tvořivosti a vědomí, že nejsem člověkem naplňujícím cizí příkazy. Nejvíc si na svém životě vážím vlastní svobody. Až příliš si uvědomuju, jak rychle utíká život, a tak jsem si dopřál luxusu – žiju intimními zážitky. V žádném případě se nehodlám omlouvat za to, že jsem bohém. V tom je odvaha i mých fotek. Můj jediný problém spočívá v mé vlastní nezkrotnosti, v tom, že dělám jen to, co dělat chci. Odmítám dělat věci jen proto, že se to takzvaně má dělat. Kdybych totiž bral ohled jen na to, co se ode mě vyžaduje, už bych nebyl svobodný."

„Muž je totiž odjakživa lovec a reaguje nejlépe, až když se kořist pohne."

Peter filozof

Na Peteru Nagyovi vidíte v každém ohledu, že věří tomu, co říká. Inu, filozof se v něm nezapře. Pokračuje: Na fotografii je totiž pěkné to, že nemluví. Na fotce je ticho. Můžete si zavěsit například umělecký akt ženy na stěnu a hladit ho očima, on se zachová jako pes, těší se… nediskutuje… V tom spočívá iluzornost fotky. Pohádka, co se neoposlouchá a vždy potěší. Mám radost, že mi letos vychází dva kalendáře. První je volným pokračováním loňské kolekce „Intimní Obrazy" – tak trochu secesní téma a nese název „Anděl Age". Jsou to vlastně děvčata v andělském věku, když ještě nepřerostla v „kalkulačky". Protože hodně žen se potom změní a začnou se svou krásou, obrazně řečeno, „obchodovat", a to jsou už v takové divné póze, která do umělecké fotky nepatří. Druhý kalendář je černobílá fotka. Ty záběry jsou dost dynamické a extrovertní a mile exhibicionistické, proto jsem kalendář pojmenoval „Girl Power". Ano, je to dívčí síla, co nás, muže, nutí zdvihnout obočí, když vidíme, co všechno skrývá pohyb nahého ženského těla. Muž je totiž odjakživa lovec a reaguje nejlépe, až když se kořist pohne. A o tom pohybu jsou právě ty moje fotky. Žádné klasické pózy. Nakonec nejlepší úsudek si divák udělá, když si moje fotky prohlédne na internetu. Kvůli svému fanatismu jsem si zřídil webovou stránku (www.artfotonagy.sk).

Díky a foto na závěr

Nepotrpím si na velká slova chvály, protože ono to častokrát může být jen „společenská konverzace". Proto mne víc potěší, když mi děvčata posílají svoje fotky přes webovou stránku, to pak bezpečně vím, že touží mít pěkné akty a doufají, že budou na mých fotkách. To je pro mě největší poklona, neboť já se snažím, aby z toho žena vyšla jako vítěz.

„Kvůli svému fanatismu jsem si zřídil webovou stránku."

Aby neměla pocit, že byla „použita, ale aby ta fotka zvýraznila její krásu a přitom udržela její tajemství".
Nevyjádřil bych to lépe, a tak cokoliv bych teď řekl, bylo by navíc. Proto jsem Peterovi za rozhovor už jen poděkoval. Ale hned pak následovalo to, o čem jsem se zmínil. Požádal jsem ho, aby svůj „ksicht" přece jen nastavil mému objektivu. Za tím účelem jsem použil jednu z jeho fotografií, která se mi pro ten účel líbila nejvíce. Tak vznikl jeho portrét v jím udělaném portrétu.
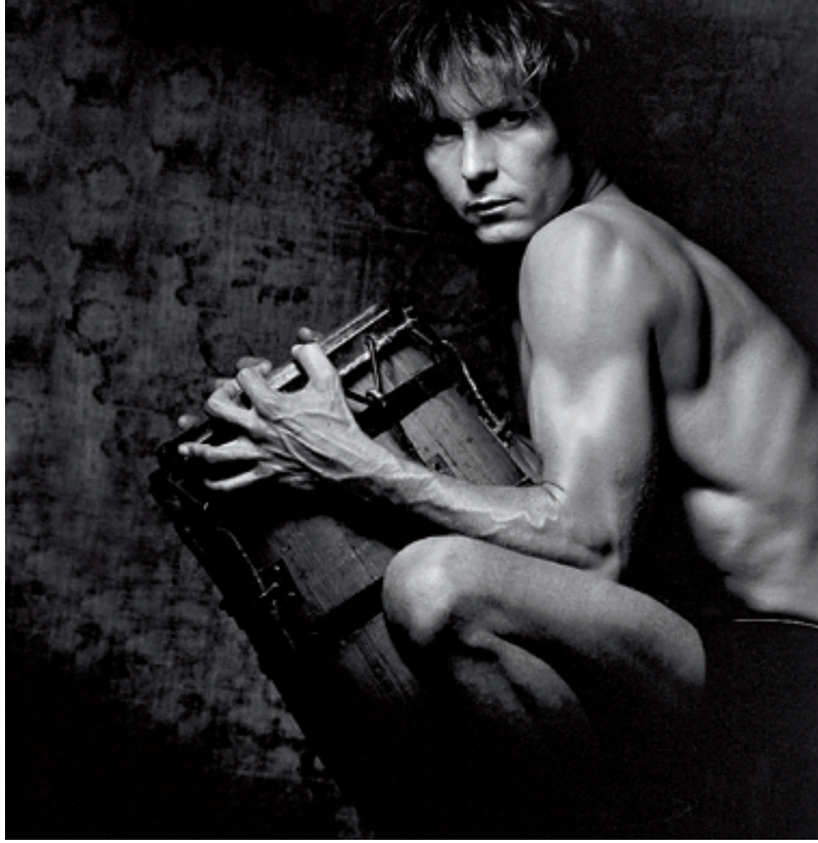
Josef Louda
Foto: Josef Louda a archiv Petera Nagye